

SVJEDOČITI ZA SVJETLO

3. nedjelja došašća, B

Silan je bio Ivan. Izuzetan čovjek. Gorostas. Na njegov glas iz pustinje došli su mnogi iz Judeje i pognute glave krstili se krstom obraćenja. Velika je snaga izbijala iz njegova lika. Zato su mnogi bili pomislili da je on ona zvijezda koja ima doći. Tolika je bila njegova snaga i toliko zadivljujuća njegova pojava. Međutim, Ivan je bio svjestan da je došao „*kao svjedok da posvjedoči za Svjetlo*“, ali da on sam nije bio Svjetlo. Naravno, Ivan je i mogao posvjedočiti za svjetlo, jer je i sam tom svjetlošću bio prosvijetljen.

I evo odmah velike napasti: graditi se većim nego što jesi. Ivan je pokrenuo cijelu Judeju. Razdrmao uspavane duhove. I svi su k njemu dolazili. Bogati i siromašni, učeni i priprosti, običan puk i svećenici. I svi su mu se divili. Kako li to samo može goditi čovjeku. Kako li to samo čovjeka može ponijeti i uznijeti. I onda u svojoj slabosti počinje ovako razmišljati: *Pa ja doista nešto vrijedim. Vidi kako za mnom idu! Vidi samo kolike su moje sposobnosti. Zapravo, ovo što sam dosada pokazao, tek je dio mojih pravih odlika. Ljudi će tek čuti za mene...* I nakon takvih razmišljanja čovjek dalje počinje ploviti na krilima svoje umišljenosti i oholosti. I nek se samo nađe netko tko bi ga osporio! Kako li se samo usuđuje dirnuti u izabranika! I onda u takvom kolopletu sotona ima pune ruke posla. I zadovoljno ih trlja. A čovjek kojemu je Bog stvarno povjerio i dao određene darove počinje propovijedati sama sebe. I sve postaje tako jadno. Međutim Ivan Krstitelj se i u tome pokazuje da je gorostas. Makar je doista velik i izabrani prorok, zna on tko je i gdje mu je mjesto. Dakle, svećenici i leviti pitaju Ivana tko je on (u zraku se osjeća gotov odgovor: „*Reci samo da si Krist. Takav nam baš treba: snažan, glasan, onaj za kojim ljudi idu!*“). Ivan odmah jasno veli: „*Ne, ja nisam Krist!*“ Ni (onaj iščekivani) Ilija. Niti uskrsnuli prorok. Pa tko onda? Jednostavno: „*Ja sam glas koji viče u pustinji: Pripravite put Gospodinu!*“ Ivan nije svjetlo, nego je došao posvjedočiti za svjetlo.

To je tajna svih svetih ljudi. Znaju oni da sami po sebi ne bi ništa vrijedili. Oni su se jednostavno raduju što su nositelji Božjih darova i to darova koji su za služenje. Upravo kao Ivan. Sve što je on bio i što je značio stavio je u službu pripravljanja puta Gospodinu. Svekolik smisao njegova života bio je da postane Glas.

Tko sam ja? U čemu je moja veličina? Kao prvo, uči nas Biblija, Bog nas je stvorio na svoju sliku, sebi slične. Silan je to dar i silno dostojanstvo. Nadalje, nakon čovjekova pada Bog ga ne ostavlja nego mu šalje svojega Sina. Po vazmenom otajstvu Kristove muke, smrti, uskrsnuća i proslave čovjek postaje dijete Božje, dionik nebeskih darova. Kad se kršćanin po sakramentu krsta ucijepi u Krista, on postaje dionik njegove božanske naravi, živi ud njegova otajstvenog Tijela koje je Crkva. Nikada na svijetu nećemo dokučiti veličinu svoga izabranja. Bog je doista velik i želi biti velik u ljudima i po ljudima. Velik sam onoliko koliko je u meni velik Bog. Božjom milošću mogu isijavati Božju svjetlost. Bog može isijavati iz mene. Kako bi rekao sv. Franjo, Bog od mene želi učiniti oruđe svoga mira i blagoslova. To je moje odlikovanje, moja radost, ali nipošto razlog uznositosti.

Zvonko Pažin